

Nick Brown

Het koninklijk vaandel

Strijder voor Rome II

Karakter Uitgevers B.V.

Colonia Pietas Julia, april, 271 na Christus

Indavara was er klaar voor toen ze hem kwamen halen. Hij had zijn oefeningen gedaan, zijn spieren voelden opgewarmd en hij was scherp. Een goede voorbereiding was essentieel, want straks als ze hem ophaalden zou hij daar geen tijd meer voor hebben.

Er werd een grendel verschoven, de deur zwaaide naar binnen open en in de opening verscheen, in volle glorie, Capito. Een bespottelijke zwarte pruik tooide zijn grote, ovale hoofd. Achter hem keek zijn nieuwste hoer, een mollige schoonheid die met haar halsketting speelde, nieuwsgierig toe. Capito gaf Indavara een knipoog en wachtte tot de wachters binnen waren. Met gebogen hoofd en hun knobbelige houten knuppels omlaag liepen de wachters door de deuropening en stelden zich op aan weerszijden van de deur. De oudste van de twee, Bonosus, was de hoofdwachter en zwager van Capito. Niet voor het eerst viel Indavara's oog op de opgedroogde bloedvlekken op het uiteinde van zijn knuppel. Capito moest een kwartslag draaien om door de deur te kunnen.

'Klaar, mijn jongen?'

Indavara ving de geur van zijn reukwater op. Hij reageerde niet.

'Ik heb je toch gezegd dat ik me aan mijn woord zou houden. "Twintig en dan ben je vrij," heb ik gezegd. En jij hebt het als enige gehaald. Ik ben trots op je. Geloof je dat?' Capito wist dat er geen reactie zou komen. 'Ik zal deze gesprekjes missen, hoe eenzijdig ze ook zijn. Want wat er vandaag ook gebeurt, de kans is klein dat we elkaar ooit nog tegenkomen.'

Indavara keek hem wezenloos aan.

'Jij draait mij met alle liefde de nek om, denk ik zo,' zei Capito,

die vervolgens een veelzeggende blik op Bonosus wierp. ‘En hem ook. Daar twijfel ik niet aan.’

Indavara probeerde geen spier te vertrekken.

‘Die ogen van jou. Kille woede. Vleesgeworden Mars.’ Capito bracht theatraal een hand naar zijn oor. ‘Hoor je ze, Indavara? Ze wachten op je. Met z’n duizenden. En dit keer heb ik iets heel bijzonders voor jou. Iets héél bijzonders. Kom!’

Indavara wierp een laatste blik op zijn cel, de plek die hij de afgelopen zes jaar zijn thuis had mogen noemen. De plek die hij haatte, maar die hij toch zou gaan missen. Naast de dunne stromatras lagen de paar dingen die hij zijn eigendom mocht noemen: een houten beker, een lepel en een kom, een extra tuniek en twee dekens. Het enige wat ontbrak was het beeldje van de godin Fortuna dat een vrouw hem na zijn tiende gevecht had toegeworpen. Hij had het in zijn tuniek gestoken, want vanaf toen had hij het elk gevecht bij zich gehad. Hij dacht dat het hem geluk bracht.

Bonosus, Capito en het meisje liepen een dompige stenen trap op en verdwenen uit zicht. Terwijl Indavara met grote passen door het cellenblok liep, sloten twee andere wachters zich aan bij de wachters die al achter hem liepen. Hij besteedde weinig aandacht aan het geschreeuw en gezang dat van boven kwam, maar was dankbaar voor de aanmoedigingen van de andere vechters, die allen hun gezicht tegen de tralies van hun deur hadden gedrukt.

Indavara knikte iedereen toe, maar probeerde vooral te ontdekken wie er nog meer meegenomen was. Capito had eerder die maand vier vechters gekocht uit de noordelijke provincies en Indavara’s maag keerde zich om toen hij beseftte dat alleen Auctus ontbrak, een grote bruuft die met de klassieke combinatie van drietand en net vocht. Zijn reputatie was hem vooruitgesnel en een paar weken eerder in Pietas Julia aangekomen dan hijzelf. Naar verluidde had hij meer dan dertig gevechten gewonnen. Maar hij was dankbaar dat Capito hem in ieder geval één ding gegund had: hij hoefde niet te vechten tegen een goede bekende.

Bij de tweede trap, aan het einde van het cellenblok, ging een van

de wachters hem voor. Terwijl hij de trap op liep herhaalde Indavara alles wat hij van zijn medevouchers over Auctus te weten was gekomen, de vijf aanwijzingen die hij had opgeslagen.

Geduldig. Snel op zijn voeten. Gebruikt het net vooral als afleiding. Gooit er nooit mee. Gaat met de drietand voor het hoofd.

Boven aan de trap kwamen de vier mannen in een brede, rechthoekige tunnel, nog geen vijf passen vanaf de zuidpoort. Daar stonden twee bars kijkende legionairs, ieder gewapend met een speer.

Indavara boog zijn armen en sloeg zijn handen tegen zijn borst. Tussen de legionairs zag hij een duidelijk herkenbare gedaante in het zonnige lentelicht staan. Centurio Maesa was een van de weinigen die zelfverzekerd en gezaghebbend genoeg waren om een grote menigte toe te spreken. Sinds kort trad hij op als gastheer en scheidsrechter. Zijn imposante donderstem klonk ontegenzeggelijk krijgshaftig.

‘Stilte!’

Maesa draaide zich op zijn tenen om en richtte zich tot de andere kant van de arena.

‘Daar ook: stilte!’

Capito nestelde zich in een kussen en legde een hand op de volle taille van het meisje. Hij zat vlak boven het podium, waar een keur aan plaatselijke talenten de gouverneur en zijn medewerkers omringde.

Het strijdperk van Pietas Julia was driehonderd jaar geleden begonnen als een houten bouwwerk, maar was in de loop der jaren uitgegroeid tot een indrukwekkend amfitheater met kalkstenen muren, een van de grootste arena’s buiten Rome. Toch was het met zijn vierhonderd bij driehonderd voet maar half zo groot als het Colosseum. Het strijdperk kon worden betreden via vier grote poorten en elf toegangstunnels en bood plaats aan meer dan twintigduizend toeschouwers.

Capito liet tevreden grijzend zijn blik over de menigte gaan. Er waren nauwelijks lege plaatsen en hij werd omringd door een menselijk allegaartje: stoere jonge kerels die gisteravond flink gefeest hadden en nu met een kater op de tribune zaten, plaatselijke bureaucraten die na een ochtend zwoegen wat ontspanning zochten,

rijke kooplieden met hun gezinnen, vrienden en andere aanhang. En dan was er nog het gewone volk, de mensen die voor niets naar binnen mochten om te genieten van de weinige vrije uurtjes die de gouverneur hun gunde.

Capito duwde de wijnbeker weg die het meisje hem aanbood. Hij vroeg zich af wanneer het stadsbestuur nu eens een overeenkomst zou sluiten met de zeelui, die eigenlijk voor schaduw zouden moeten zorgen in de arena. Momenteel staakten ze. Zijn oog viel op een slaaf die in de buurt met een palmtak stond te zwaaien.

‘Doe eens wat meer je best, man!’

Capito veegde het zweet van zijn voorhoofd en nam de beker toch maar aan.

De lange, kalende man in een smetteloze toga die twee rijen onder hem zat, draaide zich om en zwaaide. De hitte leek hem niet te deren.

‘Wat gaat het worden? Wolven, denk ik. Een hele troep misschien?’

Capito haalde zijn schouders op. Hij had slechts mondjesmaat informatie geboden over de wedstrijd van vanmiddag, om de spanning zo hoog mogelijk te laten oplopen.

‘Nee, het wordt een grote kat,’ zei een ander. ‘Iemand heeft gezien dat hij werd uitgeladen.’

Capito stak zijn handen in de lucht. ‘Wacht maar af!’

De joviale uitdrukking verdween vrijwel meteen weer van zijn gezicht. De aanschaf en het transport van het beest hadden hem een klein fortuin gekost. Het was een week geleden gevangen en had sindsdien niets gekregen, behalve dan een hok vol kleren van terechtgestelde gevangenen, zodat hij vast kon wennen aan de geur van mensenbloed.

Capito voelde opeens een warme adem in zijn nek.

‘Alles is geregeld zoals u wilde.’

Hij draaide zich om en glimlachte weer. Dan zou men tenminste denken dat hij blij was om de lomperik te zien die nu achter hem zat.

‘Ik heb toch gezegd dat je vandaag uit mijn buurt moet blijven,’ snibde hij, en hij probeerde geen acht te slaan op het stuk vlees dat in de man zijn baard was blijven hangen.

‘Ik wil gewoon zien of alle beloftes worden ingelost. Ik kan me niet veroorloven dat dit fout loopt.’

Capito kon de grijns op zijn gezicht vasthouden, hij was zich maar al te bewust van de massa gezichten achter hem. In het ideale geval had hij iemand met meer discretie gekozen, maar de slavenhandelaar verkeerde in grote financiële nood en had hem maar al te graag willen helpen. Hun plan was eenvoudig. De inwoners van Pietas Julia (die zich laten meeslepen door hun gevoel, had Capito gezegd) hadden een enorm bedrag ingezet op Indavara, die zijn vrijheid kon terugwinnen, en hun gokgedrag bood een uitgelezen kans. Met vijf volmachtbrieven hadden de handelaar en hij een gigantisch bedrag ingezet op de dood van Indavara. Als het plan lukte, zouden ze ieder meer dan tienduizend denarii opstrijken.

‘Maak je geen zorgen,’ zei Capito. ‘Aan al het goede komt een eind. En dat geldt ook voor het goede dat nu komen gaat.’

‘Ik hoop het voor je, bolle. Ik hoop het voor je.’

Capito had niet eerder zoveel venijn gehoord in de stem van de slavenhandelaar en ook de kromme dolk aan zijn riem was hem voorheen eigenlijk niet opgevallen. Hij toverde nog een grijns op zijn gezicht en draaide zich naar de arena.

Maesa was net klaar met de formaliteiten: hij had de eregasten verwelkomd en de verschillende goden bedankt voor hun zegen over de stad en haar bewoners. De centurio was in vol ornaat: een witte tuniek met gouden borduursel, helm met kam en een scharlakenrode mantel.

‘En dan nu het gevecht van de dag. Zes jaar lang heeft deze man keer op keer binnen deze muren voor zijn leven gevochten. Hij heeft een enorme moed, vaardigheid en vindingrijkheid aan de dag gelegd. Hij heeft talloze tegenstrevers verdreven, zowel mens als dier. En vandaag zal hij sterven of zijn vrijheid terugwinnen. Wie trekt nog in twijfel dat deze man, een slaaf nota bene, het toonbeeld is van typisch Romeinse deugden als kracht, intelligentie en vindingrijkheid? Als hij zegeviert, zal hij zich de overwinning ongetwijfeld goed laten smaken.’

Maesa wees naar een groep vrouwen naast het podium, met als resultaat een hoop gegil en een brommend gelach van de mannen. Vrouwen werden van oudsher verbannen naar de bovenste rijen, maar

de voorgangers van de gouverneur hadden graag de wisselwerking tussen de vrouwen en de vechters gezien. Nu was het hier gebruikelijk om zo'n honderd goedgebekte vrouwen in het kleine, door een lage muur omgeven deel van de tribune te laten zitten.

'Vandaag wordt het lot van onze krijger bepaald. Sterft hij als een hond in het zand, of verlaat hij het strijdperk met opgeheven hoofd, als overwinnaar, als vrij man?'

Het rumoer zwol nu echt aan. Sommige mensen klaptten of zongen, andere sloegen op zelfgemaakte trommels of deden hun sandalen uit en sloegen daarmee op de stenen vloer.

Toen de zuidpoort van het slot ging, deden de legionairs en het drietal wachters een stap opzij. Vitruvius, een slungelige jonge vent met een stevige bos bruin haar, was slimmer en zelfstandiger dan de meeste andere werkkrachten van Capito. Hij knikte en zei iets, maar Indavara kon hem door alle herrie niet verstaan.

Een van de oudere wachters nam kennelijk aanstoot aan de woorden van Vitruvius, want hij gaf hem een tik achter op zijn hoofd. De andere wachter schold hem uit, maar toen ze de andere kant op keken herhaalde de jongeman wat hij net had gezegd, en nu verstond Indavara hem.

Veel succes!

'Winnaar van negentien gevechten, overmeesteraar van zesendertig man. Gouverneur Actius Lucius Vanna en onze hooggewaardeerde organisator van de spelen, Gaius Salvius Capito, presenteren u... Indavara!'

Schril trompetgeschal galmde door de arena en meer dan twintigduizend mensen zagen de gedrongen gestalte op zijn gemak het zonlicht in lopen. De vaste toeschouwers hadden hem zich sinds zijn eerste optreden als tiener lichamelijk zien ontwikkelen. Aan zijn brede schouders en dikke nek kon je toen al zien dat hij aanleg had om sterk en gespierd te worden, een aanleg die door onophoudelijke training tot uitdrukking was gekomen, waarbij de talloze kommen gerstepap voor een beschermend laagje vet hadden gezorgd. Hij oogde traag, maar iedereen die hem had zien optreden wist dat die traagheid

schijn was. Voor hardlopen was hij niet in de wieg gelegd, maar zijn brute kracht en verrassende behendigheid waren gekoppeld aan een goed stel hersens, waardoor hij een voordeel had op lichtere, snellere tegenstanders. Ook viel het de toeschouwers altijd op dat de jongeman een haast bovennatuurlijke rust en kalmte uitstraalde. Wat hij ook deed, een simpel wandelingetje of een gevecht op leven en dood, hij wekte altijd de indruk onverzettelijk te zijn, onwankelbaar.

Er was vrijwel geen plekje op zijn huid dat ongehavend was gebleven. Behalve het brandmerk op zijn schouder, waaruit bleek dat hij eigendom van Capito was, zaten ook zijn handen, polsen en onderarmen onder de littekens en striemen en blauwe plekken, in uiteenlopende stadia van genezing.

Zijn polsen en enkels had hij al verschillende malen gebroken. Ook zijn arm was vlak bij de schouder gebroken geweest en zijn been vlak onder zijn knie, maar dankzij de geneesheer van Capito had hij nergens last meer van. Hoe vaak hij wel niet zijn ribben had gebroken wist hij niet meer, hij wist alleen dat hij pijnscheuten in zijn borst voelde wanneer het heel koud was of wanneer hij diep inademde. Zijn enige blijvende letsel had hij opgelopen in zijn derde gevecht: een opportunistische houw van een lang cavaleriezwaard had hem de helft van zijn linkeroor gekost. Het stond in zijn geheugen gegrift: het glanzende bloed dat over zijn borst liep en daarna het afgehakte stukje vlees naast zijn voet. Zijn tegenstander was ook zwaargewond geweest en de gouverneur had het gevecht onbeslist verklaard. Beide mannen waren doorgedaan naar hun volgende gevecht.

Na dat incident had Indavara zijn dikke zwarte haar laten groeien en nu hing het over zijn voorhoofd, tot vlak boven zijn grote, lichtgroene ogen. Mensen als Capito, die geregeld vechters als Indavara zagen, kenden de matte, levenloze blik in hun ogen maar al te goed. Onlangs had Indavara die blik zelf ook gezien, in de metalen spiegel van de geneesheer. Hij kon nauwelijks geloven dat die ogen van hem waren.

Tien passen vanaf de poort bleef hij staan en maakte in vier richtingen een buiging. Hij had nog geen wapen en stak daarom maar zijn vuist in de lucht.

De jongeren riepen, brulden en sprongen in de lucht, stompten elkaar of hielden net als hij een vuist omhoog. Anderen wapperden met vlaggen waarop een aanmoediging of een verrassend goed portret stond. Vrouwen gilden en en wierpen hem een kus toe.

Capito zag de aristocraten zich verkneukelen en opgewonden naar elkaar lachen. Telkens weer verbaasde het hem hoe groot de steun voor Indavara was, want hij kende niet één vechter die minder geschikt was om de menigte te bespelen. Aanvankelijk was zijn doeltreffende, directe stijl niet geliefd geweest. Hij wilde niets weten van de opzichtige gebaren waarmee veel vechters de gunst van het publiek probeerden te winnen. Bij zijn eerste zeven of acht gevechten had men hem uitgejouwd en een bepaalde groep toeschouwers moest nog steeds niks hebben van zijn kordate, doelgerichte werkwijze, al werd deze koppige minderheid nu natuurlijk overstemd door het goedkeurende gejoel van de grote meute.

In de loop van de tijd en na talrijke gewonnen gevechten, waarbij hij alles en iedereen te snel en te slim af was geweest, had hij de menigte voor zich gewonnen. Door te volharden en van geen wijken te willen weten, had hij zijn positie veiliggesteld.

Capito moest toegeven dat hij dagen als deze zou gaan missen.

Indavara nam het strijdperk in zich op. Boven het zand waren twee dikke touwen gespannen, die de arena in drieën verdeelden. Vlak voor hem stond een vat. In het tweede vak stond net zo'n vat en in het derde vak ook.

Omdat iedereen het vernuft van Indavara inmiddels kende, had Capito 'omwille van het vermaak' Indavara niet een bepaalde combinatie van harnas en wapentuig toegewezen, zoals gebruikelijk was. Sterker nog, de laatste acht gevechten had Indavara pas bij het betreden van de arena gezien met welk wapen hij moest vechten. Nu vermoedde hij dat in elk vat een ander wapen zou zitten, voor elke fase van de strijd één.

In het midden van het eerste vak stond een vierhoekig houten bouwwerk van vijftien passen lang en dertien passen breed. Boven in

dit bouwwerk hing een smalle, gammele brug van planken en touw, met aan weerszijden een trap. De zogenoemde 'bak' was een van Capito's favoriete onderdelen. Bijna opgelucht constateerde Indavara dat hij ook dit keer niet ontbrak. Hij had al gedacht dat die rotzak ervoor zou kiezen en er daarom wat extra mee getraind.

Het tweede vak was helemaal leeg. In het derde vak, dat het dichtst bij het podium was, bevond zich de ruimte voor het hefplatform. Twaalf slaven konden daar een vracht van wel duizend pond omhooghijsen. Maar nu was het vak nog leeg, bij de muur lag alleen een klein hertenkarkas, waarschijnlijk een overblijfsel van een van de jachtpartijen van de ochtendvoorstelling.

Maesa hief opnieuw zijn hand, wachtte tot het stil was en wees toen naar de oostpoort. 'Dan nu onze eerste tegenstanders. Twee voorbeelden van het uitschot en boeventuig dat de stadsbestuurders uit onze straten willen weren. Deze vrienden zijn twee dagen geleden opgepakt. De een beroofde een gewaardeerd burger en liet hem bloedend op straat liggen, de ander ontvreemde kostbaarheden uit een tempel.'

Maesa schudde zijn hoofd terwijl de menigte lucht gaf aan haar minachting.

'Laten we hopen dat onze krijger ervoor zorgt dat gerechtigheid geschiedt.'

Aangemoedigd door de korte zwaarden van de legionairs schuifelden de misdadigers de arena in, waar ze onthaald werden op gefluit en boegeroep. Ze kregen een lading muntjes, flessen en etenswaren over zich heen. Een paar venijnige woorden van Maesa en de snelle reactie van een paar soldaten op de tribune waren genoeg om de orde te herstellen. De misdadigers werden naar de andere kant van de bak geleid, recht tegenover Indavara. Een van hen, jonger en langer dan de ander, droeg een baard en was goedgebouwd. Capito had een barbaar in hem gezien en hem daarom uitgerust met een zware, dubbele hakbijl. Hij was opstandig, zwaaide met zijn vuist en kafferde de menigte uit. De andere man leek nu al verslagen. Hij was smal en mager en durfde zijn ogen nauwelijks op te heffen. De ijzeren speer die hij met twee handen droeg, sleepte door het zand. Indavara gaf de misdadigers namen: Bijl en Speer.

Bonusus en drie van zijn wachters werden met een zwak gejuich begroet. Ze droegen allen een volledig legerharnas en een zware bronzen helm en waren gewapend met lansen die langer waren dan zichzelf. Met dit wapentuig konden de vier het opnemen tegen elk dier en iedere gladiator, en elk sprankje hoop op ontsnappen werd door hen de bodem ingeslagen.

Indavara zou geen ontsnappingspoging wagen. De kans dat hij de arena uit wist te komen was klein, maar zelfs als hem dat lukte was zijn gezicht zo bekend dat hij binnen de kortste keren zou worden gepakt. Hij wilde geen geestelijke of lichamelijke energie verspillen aan ijdele hoop. Hij wist hoe Capito dacht, hij wist dat hij vandaag voor zijn grootste uitdaging zou komen te staan. Hij had zijn lot aanvaard.

Bonusus liep zijn gezichtsveld in en gebaarde naar het vat. Indavara wierp een snelle blik op Bijl en Speer, die aan de overkant van de brug diep in gesprek waren. Vooral Bijl was aan het woord. Te oordelen naar hun lichaamstaal vermoedde Indavara dat zij elkaar niet kenden. Des te beter. Hij liep naar het vat en keek erin. Leeg, dacht hij eerst. Pas toen hij over de rand leunde en zijn hand in het donkere gat stak, merkte hij dat er iets op de bodem lag. Een kleine dolk, of eigenlijk een lemmet van drie duim lang dat tussen twee houtjes was geklemd. Zo'n mes dat kleine jongens zelf in elkaar flansen.

Bonusus deed geen enkele moeite zijn pret te verhullen toen Indavara vol ongeloof naar het mes staarde. De hoofdwachter gaf de misdadigers het teken om hun wapens te heffen. Speer kreeg het zijne met de grootste moeite omhoog. Bijl daarentegen liet het wapen met enig zelfvertrouwen boven zijn hoofd cirkelen. Bonusus gaf aan dat het nu Indavara's beurt was.

Hoofdschuddend hief Indavara het mes, hij wist niet eens of het op de tribune wel te zien zou zijn. Uit het onmiddellijke boegeroep bleek van wel. Bonusus en de andere wachters trokken zich terug in een kring rond de bak.

Het gezicht van Maesa verraadde dat hij het eens was met het publiek, maar desondanks zwaaide hij naar Indavara en vormde met zijn mond een woord: 'Klaar?'

Indavara knikte.

De centurio negeerde de misdadigers en draaide zich naar het podium. ‘Het is tijd! Tijd voor het eerste gevecht! Laat de strijd losbarsten!’

Bijl en Speer keken naar de man die zij moesten doden en toen naar elkaar.

Indavara liep naar de bak en zag dat het binnenwerk was veranderd. Onderin zaten allerlei scherpe voorwerpen, om de vier duim één, bij elkaar wel honderden: zwaardklingen en speerpunten, glasscherven en omgekeerde spijkers. Van alle mannen die Indavara van de brug had zien vallen, had niet één een snelle dood gehad. Er waren gaten in het hout gemaakt waardoor het bloed kon wegstromen.

Hij bekeek het mes nog een keer. Het was belachelijk klein, maar wel goed gemaakt. Als hij dichtbij genoeg kon komen, kon hij er iemand mee doden. Bonosus stuurde twee man op Indavara af, maar die had geen aanmoediging nodig. Op de brug zou hij met al zijn ervaring in het voordeel zijn. Met twee passen en een afgemeten sprong stond hij boven aan de trap, waarmee hij een daverend applaus ontlokte aan het publiek.

Bonosus liep met een van zijn mannen naar Speer. Hij leek zich te willen verzetten, maar toen ging Bijl voor hem staan. Zonder ook maar een woord tot Speer te richten pakte hij zijn wapen met één hand vast en beklom de trap. Het publiek reageerde gemengd. Sommigen prezen zijn moed, anderen dreven de spot met zijn hoogmoed. Speer liep vanuit Indavara gezien naar links, de hoek van de bak om.

Dat was dus hun strategie: ze wilden hem van twee kanten aanvalen. Hij liep de brug op en wist dat hij nu goed op zijn snelheid moest letten. Hij wilde niet een al te bedreven indruk maken, maar moest wel ver genoeg de brug op gaan om Speer achter op de bak te lokken.

De brug bewoog, een grillige deining die de geest meteen op scherp zette. Bijl hield zijn wapen voor zich en liep voorzichtig, stap voor stap, op hem af.

Indavara hield vlak bij het midden van de brug halt en keek over zijn schouder toen het publiek hem schreeuwend waarschuwde.

Speer was net op de bak geklommen. Indavara veinsde besluiteloosheid, keek steeds van de een naar de ander terwijl zijn tegenstanders beiden op hem afkwamen. Bijl was nog geen drie passen bij hem vandaan. Hij riep naar Speer dat hij moest opschieten. Indavara draaide zich weer om en zag dat Speer twee wankele stappen op de brug had gezet. Precies waar hij hem hebben wilde.

Hij draaide zich om en rende zo snel als hij durfde terug over de brug, armen wijd om niet uit balans te raken.

Speer verstijfde, zijn ogen werden groot.

‘Niet omdraaien!’ riep Bijl. ‘Houd je speer omhoog! Niet omdraaien!’

Maar Speer had zich al omgedraaid. Een van zijn voeten gleed tussen twee planken. Hij schudde zijn been los en bereikte de rand van de bak op het moment dat Indavara zich met zijn borst vooruit op zijn rug wierp.

De man, die kleiner was dan Indavara, zweefde even door de lucht en werd toen tegen de grond gesmakt. Happend naar lucht en hulpeloos kon hij nauwelijks nog zijn hoofd omhoogbrengen voordat Indavara het mes twee keer in de zijkant van zijn nek dreef. Meteen daarna gooide hij het mes opzij en greep de speer.

Die was zwaar, niet gemaakt om te werpen, maar de afstand was klein en hij moest zijn tweede tegenstander vellen voordat die zichzelf in veiligheid wist te brengen.

Bijl was nog waggelend onderweg naar de rand van de bak toen Indavara gooide. De speerpunt raakte hem in zijn zij. Eigenlijk schampte hij hem meer, maar dat was genoeg om hem uit zijn evenwicht te brengen. De speer landde naast de bak terwijl Bijl achterovertuimelde. Zijn zware lijf werd met een plof op de vlijmscherpe voorwerpen onder in de bak gespiest.

Indavara draaide zich instinctief om, maar hij had niets te vrezen. Speer greep naar zijn nek, probeerde tevergeefs het bloeden te stelpen. Indavara pakte het mes weer en veegde het in alle rust af aan de tuniek van de man, en hij liep bij hem weg. Zonder een blik naar binnen te werpen passeerde hij de bak. Toch wist hij dat Bijl nog leefde, want hij hoorde hem zacht jammeren.